

[Ole Bjørn Kraft.]

sted. Findes der overhovedet nogen anden mulighed for på een gang at nå de to mål, vi må sætte os: at sikre fremtiden for de vesteuropæiske folk og at undgå en udvikling i Tyskland, der vil true med at gøre dette land til kastebold mellem øst og vest? Er et afvæbnet og neutralt Tyskland en udvej? For Danmark og Norge ville det betyde, at vi blev afskåret fra vore forbundsfæller i Vesteuropa, og at vor sydflanke lå udækket hen. Tyskland ville blive et militært tomrum med alle de farer, som erfaringerne, bitre erfaringer, har lært os at et sådant tomrum betyder — den alvorligste fare for freden. Og hertil må naturligvis føjes, at et sådant Tyskland måtte være under stadig kontrol. Herom nogle ord senere. Og et neutralt, men bevæbnet Tyskland? Er der nogen, som kan tænke sig den løsning, som ikke kan se faren herved? Den er ganske indlysende.

Sagen er jo i virkeligheden afgjort — og må være det. De udtalelser, udenrigsministeren fremsatte, kan jeg fuldstændig tilslutte mig. Vi har valget mellem at give denne tilslutning — og bør gøre det i overbevisningen om, at det også er den rigtige beslutning — eller i realiteten at forlade NATO med alt, hvad det vil betyde for vor sikkerhed, og alligevel ikke undgå at se Tyskland oprustet, fordi det jo i dag er situationen, at den franske tilslutning og Englands beslutning om at deltage i den vesteuropæiske union har medført, at vore forbundsfæller er fast overbevist om, at ingen anden mulighed foreligger, hvis det vesteuropæiske forsvar skal nå det mål, det har sat sig.

Men selvom dette nu er tilfældet, er det vigtigt at analysere stillingen, som den er, thi det er nødvendigt at vinde det danske folks tilslutning og dets fulde forståelse af de grunde, der taler for denne afgørelse. Thi vore følelser taler derimod. En endnu altfor levende erindring rejser sig mod at give tyskerne våben og endogså at gå ind i et så nært samarbejde med dem. Det kan være bittert for tyskerne at høre, men det er nyttigt, at også de forstår det udgangspunkt, som er vort. Men vi kan ikke blive stående ved denne gensidige bitterhed. Jeg tror ikke, det er muligt at fremme en fredelig udvikling i verden og god vilje mellem

folkene ved at ruge over forurettelser, hvor berettiget for mindet det end er, eller at fastholde en hadfølelse overfor et helt folk. Det er umuligt at frikende det tyske folk fuldstændigt for et medansvar for Hitlerstyrets rædsler og tyranni, men vi skal nu også huske på, hvor vanskeligt det er for den almindelige kvinde og mand i et land under tyrannisk diktatur, med hele den vældige magt, som staten besidder, når den anvendes hensynsløst, som det skete i Tyskland, at undgå at blive revet med under begivenhedernes udvikling, naturligvis særlig under en krig, hvor følelsen af at svigte landet ved at gøre oprør mod magthaverne må være meget stærk. Det er nu heller ikke blot overfor Tyskland, vi skal have en forståelse af denne stilling og af denne situation.

Det, som vel er det spørgsmål, vi alle må stille os, når vi ser bort fra de meget stærke militære grunde, der taler for at optage Tyskland i det atlantiske forsvarsfællesskab, er dette: Kan vi have tillid til det tyske demokrati? Det kan ikke undre efter de erfaringer, vi har gjort, efter den viden, vi har, at mange står tøvende overfor besvarelsen heraf. Der er imidlertid et modspørgsmål, man må stille sig. Har de demokratiske kræfter i Tyskland større mulighed for at blive dominerende også i fremtiden i et Tyskland, der er blevet et led i den vestlige verdens demokratiske fællesskab, end hvis Tyskland nægtes adgang og derefter indenfor et kortere eller længere tidsrum får sin ret til selvstændig oprustning? For sådan vil det gå. I det lange løb kan man ikke — og da særlig ikke demokratierne — med magt holde et andet folk under opsyn og nægte det ret til at forsvare sit eget fædreland. Hvem vil iøvrigt påtage sig en sådan opgave på ubeSTEMT tid mod det tyske folks udtalte vilje? Hvem vil påtage sig at holde Tyskland besat under sådanne vilkår og i den udenrigspolitiske situation, hvori vi befinder os? Svaret på spørgsmålet om, hvad der vil give demokratiet i Tyskland de bedste betingelser, kan jo heller ikke med de historiske erfaringer, vi har gjort, være vanskeligt. Hvis der nu nægtes Vesttyskland adgang til den demokratiske verden, vil det give de nazistiske, overnationalistiske kredse, der stadig findes i Tyskland, den samme chance, som Hitler greb efter Versailles.